

FIODOR IVANOVITX TIUTXEV

Silentium

No parlis, fes-te fonedís,
oculta els sentiments i els somnis;
deixa que al fons de l'esperit
s'aixequin, muts, i muts, es ponguin
com les estrelles en la nit.
Ahurà't, mirats ... i no parlis.

El cor voldries traduir?

Creus que algú altre t'entendria?

Que comprendria el que et fa viu?

Pensament dit ja és falsa.

Si mous la deu n'alces el llum:
beu-me les aigües ... i no parlis.

Aprèn a viure dintre teu:
tens tot un món al fons de l'ànima
de pensaments i de secrets

- 8 -

AFANASI AFANÀSSEVITX FET (XENXIN) (1820-1892)

Moltes coses estimo

Moltes coses estimo, al cor properes,
sols que clares vegades.

El que m'agrada és a lloure lliscar a la badia
bo i aviant-me

al ritme que canta el rem,
amarat de l'escuma fressosa,
i mirar quanta ruta duc feta
i quanta me'n resta,
i si no es veu que llampegui...

D'entre tots els illots
on ençà birbillegen
els llums dels carreus encenats,
un, sobreïot, me n'agrada...
el conill d'ulls rojos
l'ha preferit;

- 25 -

Pluja de primavera

A la finestra encara és clar,
el sol la nuvolada esquinga,
i amb la seva ala el teclat,
banyant-se en el sorral, titil·la.

Cap a la terra, des del cel,
gronxant avança una cortina,
i enmig com de daurada pols,
s'aixeca, al fons, el fil dels boscos.

Al vidre hi ha un esquitx o dos,
els talls fan una olor melosa,
i no sé què al jardí vingut
repica en el fullatge tendre.

No-res

Jo no et conec, no et sé. Una cridòria trista
arran mateix de tu naixia al meu pit,
i per a mi va ser forest i esgarriós

- 28 -

PUIKIN

El cavaller de bronze

Em plaus, creació de Pere,
em plau ton aire esvelt, sever,
el curs majestuos del Neva,
les seves vores de granit,
la filigrana de les tanques,
i de les teves calmes nits
l'esclat sens llum, l'ombra clara,
quan, en el meu estridi, sol,
escric, llegeixo sense llàntia,
i els adormits volums claregen
als carreers buits, i s'alça, neta,
l'agulla de l'Almraiat,
i el pas barrant a la tenebra
vers els camins daurats del cel,
una alba n'empentaria una altra,
deixant dos quarts per a la nit.
Del teu hivern cruel m'agrada
l'aire quiet i el fred glaçat,

- 5 -

- 4 -

- 29 -

- 32 -

- 1 -

Felitsa! Vulgues ensenyar-me
com viure ric i sapient,
com dominar els ardents deliris
i ser feliç en aquest món.

Oh divinal i gran tsarevna
que véns de l'horda dels grans khans!
Amb saviesa incomparable
el bon camí vas ensenyar
al jove príncep Khlor, tsarèvix,
per arribar a aquella muntanya
on no té espines el roser,
on la virtut parà l'estatge,
que pensa i esperit m'enarta:
doncs digue'm on la puc trobar.

Felitsa

[...]

GAVRILA ROMÁNOVITX DERJAVIN

POESIA RUSSA

l'estat primer, novell, del viure terrenal.
Enmig dels plors d'infant, amb enganyós
somriure

l'esper em va saber ungir de llum el front,
i de lavors ençà que sols cometo errades.
No cerco sinó el bé, i només trobo el mal.

I els dies es van fent privació i desfici
(què hi fa en quin nombre són els dies
esmentats?).
Vull perdre el teu record colgant-me de fatiga
i té... revéns de cop amb el teu goig sense fons.

Què ets, doncs? Per què ets? Raó i sentiments
callen.

Quin ull hi ha mirat mai el teu absís fatal?
Car tu ets jo mateix. Tu ets allò que nega
tot el que me'n és donat de sentir i de saber.

I doncs, és temps d'admetre que en el
cosmos
tot pregunta arreu, sense resposta, nul·loc;

O sóc amb música i cantaires,
amb orgu i aïta tot ensemis,
o bé amb lluitadors de poble
i als balls alegro j'esperit;
o bé, de tot perduda l'ansia,
ben d'hora surto de cacera
i amb la canilla m'entreteinc
o bé, o bé, o bé,
de nits m'encanto amb les orquestres
i amb el remar dels remadors.

O bé o casa minyoncjo
jugant al "orro", amb la muller;
apens empaitem a palpès,
adés em pugés al colomar,
adés em pugés de cop a manegar
adés em pugés entre el llibram,
adés em pugés on onso onso
Bovà o Polkko i l'insti m'
'u gèngi i tu i cor o r'leixco,
o Polkko o o Polkko
Bovà o Polkko i l'insti m'

[...]

Jo, en canvi, dormo fins migdia,
fumo tabac i bec cafè;
girats en festa els jorns de feina,
pels somnis volo en pensament:
adés desposseixo els perses,
adés cobreixo els turcs de Fleixes;
adés, creient-me un gran sultà,
el món corgelo amb la miriada,
adés, fadat per una roba,
me'n vaig al sasire a fer un cafè.

O sóc en un banquet de luxe
on m'ofereixen festa gran,
on or i argent la taula encenen,
on hi ha milers de plats distintes:
pernil magnífic de Westfàlia
i d'Asrakhan peixalla fresca,
i coca i pasta seca i *phos*;
i amb el xampany hi menjo neules
i tota cosa al món oblidat,
enmig de dolços, vins i olors.

- 2 -

- 7 -

[...]
I adéu, estrany germà de marxa,
i a tu també, ideal fidel,
i a tu, treball constant i vívid,
bé que lleuger. M'heu fet trobar
allò que tot poeta anhela:
l'oblit del viure tempestiu
el dolç col·loqui amb els amics.
Molts dies, molts, s'han escolat
des que la jove Tatiana
i Oneguín, en un somni obscur,
se'm van mostrar per primer cop,
i el lluny de la novel·la lliure,
del màgic cristall a través.
no veia encara amb netedat.

aquestes foscant sense foscuria,
aquest sospir nocturn del poble,
aquesta nit vivent,
aquesta fosca i rebicosa,
aquestes repics i reblades,
la primavera fan.

Empènyer d'un embat la barca viva

Empènyer d'un embat la barca viva
damunt l'areny llisquívol del reflex,
amb una onada alçar-se a una altra vida,
flairar l'oreig del riberal en flor,
trencar el sopor mandros amb una nota,
de cop tastar el que és nostre i insabut,
al viure dar un sospir i al dol dolcesa,
l'estrany apropiat-se en un moment,
alçar un mormol on emmudeix la llengua,
accelebar el batec dels cors ardits...
aquest és el poder de l'alt poeta,
el seu senyal i el seu coronament.

- 31 -

- 27 -

[...]
l'altiu cigne, a la primavera,
el coll estirat, hi voleia a l'entorn
i s'afua de sobre
a l'aigua tranquil·la.
A la creta d'un cingle
torrejo, gronxos de brancatge,
el roure d'ample fullam.
El rossinyol, si fa temps que hi té el niu!
Alça al vespre el seu cant,
mes tampoc, en el cor de la nit,
quan la lluna enganysosa
dóna argent a fulles i onades,
no s'atura, ans més alt
s'enfila i refila.
Rares idees
em vénen llavors a la ment:
Vida s'aturo, o ficció?
Sóc feliç o tan sols ingenu?
Cap resposta...
l'ona mormola alguna cosa a la popa,

però respiro, visc, i sé que la ignorància
és cosa per plorar, però no fa escruixir.

Al mateix temps, però, si en torbadora anguixa
tingués, en caure, sols la força d'un infant,
rebria el teu cantell amb aquell aspre xiscle
amb que en un altre temps deixava el teu vocal.

Aquest matí, aquesta joia

Quest matí, aquesta joia,
aquest ale de llum i dia,
aquesta volta atzur,
aquestes rastells, aquesta fressa,
aquestes ocells, aquestes colles,
aquest mormol aguón,
aquestes bedolls i salzeredes,
aquestes gotes -totes llagrimes...
aquestes borrar-tes,
aquestes turons, aquestes comes,
aquestes abells, aquestes mosques,
aquest xiscle i xiular.

- 30 -

- 27 -

[...]
el rem no es belluga,
i al cel, en l'altura clara, un llampec centelleja.
He vingut a saludar-te
He vingut a saludar-te,
a cridar que el sol ja es lleua,
que amb la seva llum calenta
ja tremeix damunt les fulles;
a contar-te que el boscatge
és despart de tota branca,
que fremeix amb cada ocella,
ple d'anhel de primavera.
A cridar que amb la mateixa
passió d'ahir retorno,
com ahir amb el determini
de servir-vos, tu i ventura.
A contar-te que de totes
bandes l'aire em porta joia,
que no sé el meu futur càntic,
que, però, ja un cant madura.

O sóc en un bosquet idíl·lic,
sota guingueta amb brollador,
al so d'una aupa de tons dolços
on ni respira el ventífol,
on tot respira sa riquesa
i tot als plers m'empeny els somnis,
on tot m'abrusa sang endins;
en otomana vellutada
agombolant una donzella,
amor aboco en el seu cor:

O bé, amb un negre tir magnífic,
en cotxe anglès daurat per tot,
amb gossos, amb bufons, amb íntims
o amb una noia ben placent,
devora els gronxadors passejo;
i baixo a beure a les tavernes,
o quan d'axó també estic tip,
donat com sóc a la mudança,
amb el barret caigut de banda,
gallopo en ivarsos cavall.

- 3 -

- 9 -

[...]
la cursa de trineus al Neva,
l'esclat i l'enrenou dels balls,
les cares roges de les noies,
i la gatzara amb els amics
l'escuma fressejant els vasos
i el flam blavis que surt del ponx.
Fragment d'Evgueni Onegin
Oh lector meu, siguis qui siguis,
amic avui de tu o no, o o o o o o
com a company vull separar-me.
Adéu. D'allò que hagués cercat
aquests versos massa inhàbils,
siguin records tumultuosos,
repòs després de treballar,
estamps aguts, mots vives,
o quan d'axó també estic tip,
per entendre't o somiar,
per passar el temps o omplir els diaris,
o per trobar almenys un bri.
I adéu, ens hem de separar: adéu!

NIKOLAI ALEKSEÏEV NEKRÁSSOV

Reflexions al portal d'una casa

(fragment)

[...] País estimat!

Anomena'm alguna comarca,
que el que és jo no en sabria dir cap,
on no es planyi qui et sembra i et vellia,
el pagès del país, el mugic.

Es lamenta als camins, a les feixes,
a les fosques presons i masmorres,
a les mines, collat amb grillons;
encabit al paller, a la llenyera,
sota el carro, a l'estepra, de nits,
gemegueja a la seva barraca,
on no el cura ni el sol del Bon Déu;
a les pobres vïletes perdudes,
al portal de jutjats i palaus.

Surt al Volga: quin plany sobrevola
el gran riu que travessa les Rússies?
I anomenen cançó aquesta queixal
Són els homes que hi sirguen amunt...

-16-

Volga, Volgal... quan ve la desglaça
no enguies les terres i camps
com les penes del poble de Rússia
acurullen el nostre país...

On hi ha poble, hi ha planys... Oh, el meu
poble!
Què vol dir el teu gemec incansable?

[...]

Rússia

Ets miserable,
ets opulenta,
ets poderosa
ets desvalguda,
mare Rússia!

En l'esclavatge
el cor és lliure...
és or mrtfíc,
el cor del poble!

-17-

Arreu hi ha camí per al màgic,
calleu, que ja ve, el testablancl
De sobre ja és damunt d'ella,
al cim justament del seu cap!

Senflla en un pi de gran copa,
i pica amb la maça el brançam,
i amb veu transparent i ufanosa
cantussa una viva cançó.

"No et faci basarda, fadrina,
tu mira-te'l bé, llamo Glaç!
¿Que mai n'has vist cap, per ventura,
de noi tan fornit i plantós?"

Borasses i neus i ventúries
són sempre submises al gel.
Si vaig a la mar oceana
hi aixeco castells glacials.

Si vull, colgo rius poderosos
dessorra un crespell durador,
aixeco passeres gelines

-20-

Hi ha melodia a l'ona lleu

Escrit en armeniacs modulat en maoria rítmic

Hi ha melodia a l'ona lleu,
eurítmia als elements pugnaços,
i una cadència harmònica
alena entre els joncars trements.

En tot hi ha perdurable acord,
i consonància en la natura:
sols en la llibertat química
nostra hi sentim un desacord.

D'on ha sortit el desacord?
I doncs per què al chor solidari
no canta l'ànima com l'ona
i brunm el canyissar pensant?

Hi ha a la tardor més primerenca

Hi ha a la tardor més primerenca
un temps fugaç però meravellós:

-13-

-9-

herbei terrer?

Cada any, i cada cent i cent...

Passarà avall:
avall, com tot ha anat passant,
i el gorg ombriu ho engolirà
cada any, cada any.

el temps passat, ha existit mai?

no trobo mots.

Penso, amb tristesa, en el passat,
i en aquest meu atutiment
mentre contemplo amb ulls negats
el foc morent.

Sec solitari pensarós

Sec solitari i pensarós
entre el foc i el foc morent.
i un raig del dia pot desfer.
escolta'n el cant ... i no parlis!

-24-

[...]

Als llavis neulits de la viuda
hi juga un somniure quiet;
té flonja de blanc la pestanya,
la cella amb agulles de glaç...

sentir aquells tendríssims mormols,
que Dàniuxka els ulls aducava
i queia als seus peus la destrat.

-17-

Els morros sens xinx emblanquino,
befar em diverteix de valent.

Les dones, creient-ho de bruixes,
se'n tornen a casa rabents.
I els I
debris, a peu o a sella,

Per fer fer als bandolers la traveta
i por a cavalls i genets,

la sang congelat dins les venes,
glaçar dins el cap al cervell.

M'agrada a les tombes profundes
vestir de gebrada els difunts,
i hi passen combois de marxants.

com l'home mai no bastirà.

Allà on lliurement decorrien
les aigües veloces, brogents,
avui els vianants hi trascamen

-21-

Estimo, amiga, que meravellosa

Estimo, amiga, que meravellosa
i el joc ardent que meravellosa
quan els mig alces, tot de cop,
i com llampec del cel dibuixes
un cercle amb llambregada breu.

De sobre, amb un esclat fulminant,
i amb un llac que es descabdella
entre els dossers s'ha desplegat.

al cim del llit que perviungut,
i com un llac que es descabdella
entre els dossers s'ha desplegat.

